

Turism. Ionienii și dorienii au migrat spre Ellada din sudul României!

Zona carpato-danubiană a fost, de mii de ani, un izvor al migrației unor triburi, devenite apoi popoare distincte, antice sau cu existență actuală.

Fenomenul roirii tărtărienilor în Sumer, – din Ardeal – cu staționări periodice în Armenia de astăzi sau în alte zone situate de-a lungul itinerariului urmat în această roire, nu este singular.

Este suficient să amintim o roire asemănătoare a vorbitorilor de limbă sancrită (limba sfântă) din spațiul Carpatic spre India, – fapt probat de peste cele 1500 de cuvinte și de cele peste 1000 de toponime și de hidronime, comune limbilor română și sancrită.

“De peste 150 de ani dicționarele limbii sanscrite și ulterior cele de mitologie generală spun lumii întregi că valahii au fost sacralizați ca zeitate colectivă a înțelepciunii denumită Valac-Hilya în mitologia vedică. Cu toate acestea continuă în mod absurd să se afirme de către filologi că etnonimul „valac” ne-ar fi atribuit după mai mult de două milenii de la această atestare de către slavii, – chiar și grecii, nepoții noștri, se laudă că ne-ar fi atribuit ei acest etnonim.”

La începutul mileniului III î.e.n., tracii aheii se vor stabili în Grecia, în timp ce alte ramuri tractice – latini, umbri, troieni, dardani și triburi cunoscute sub numele de “italice” vor migra până în vestul Italiei, la granița cu celții, a căror limbă avea apropieri semnificative cu limbile italice.

Această migrație a aheilor, deja deveniți populație patriarhală, războinică, în speță, tracică, din sudul României spre Elada este precedată de o altă migrație pe aceeași rută, cu aproximativ un mileniu mai devreme, aceea a pelasgilor ionienieni sau hiperboreilor din partea centrală, vestică și sudică a României.

A. Jarde aduce o dovadă în plus : “Asupra istoriei primitive a regiunilor care vor forma Grecia, grecii înșiși nu știu nimic. Până în prezent, solul grec n-a scos la iveală nici o urmă materială a paleoliticului. Cei mai vechi locuitori din Grecia sunt tracii – pelasgii – , aparținând timpului neoliticului.” Aheii deveniseră deja traci, în mileniul III, când au emigrat spre sud, până în Elada.

Dar, cea mai veche, cea mai avansată și cea mai pașnică populație, ce a atins Elada, și cu cele mai multe binefaceri pentru această țară, rămân Pelasgii.

Nicolae Densușianu ne spune ca Homer îi denumea Danai pe greci, etnonim ce semăna foarte bine cu altă denumire a geto-dacilor/goșilor în dicționarul celtic, aceea de Dani. “Acești Danai, sau Greci ne apar în timpurile cele primitive ale istoriei europene ca poporul, ce calcă imediat pe urmele Pelasgilor”, adică tracii, din care fac parte și geto-daci, goșii sau danii.

Despre roirea, atingerea și “iluminarea” Eladei de către această populație pelasgică, numiți mai târziu ionieni sau ioni în Elada, populație pașnică și matriarhală, (încă, la vremea respectivă), avem foarte multe dovezi, fie ele descoperiri arheologice sau scrieri ale autorilor antici, printre care amintim pe Herodot, Strabon, Homer, Pindar, Clement Alexandrinul, Hesiod, etc. -

Pelasgii sau Hiperboreii aveau centrul administrativ, politic și religios în Munții Carpați, de unde au roit spre restul continentului, în nordul Africii și în Asia, atingând India și China.

- Astfel, să începem cu Herodot, care ne transmite: “Pelasgii au fost primii locuitori ai Greciei și Italiei, aparținând rasei europene”, în continuare, precizează că masa cea mare a acestor populații se află în nordul Mării Negre și a Istrului (Dunării).

Pelasgii etrusci de pe Tisa, în urma suprapopulării spațiului Carpatic s-au îndreptat înspre sud-vest, spre peninsula Italică, marcând istoria acestor locuri cu civilizația lor înaintată.

Poetul grec Pindar afirma că Apollo, zeul Hiperborean, după ce a ridicat zidurile Troiei s-a întors în patria sa de pe Istru.

Marțial în “Epigramele ” sale, destinate incursiunii lui Domițian în Dacia scria: “Soldat Marcellinus, tu pleci acum să iei pe umerii tăi cerul Hiperborean și astrele Polului Getic”.

Strabon ne-a lăsat mărturie următoarele: “Cei de întâi care au descris diferitele părți ale lumii, ne spun că Hiperboreii locuiau deasupra Pontului Euxin, a Istrului și a Adriei.”

Nicolae Densușianu afirmă că “Patria Hiperboreilor, și anume în epoca aceea, când religiunea lor începe a avea o influență decisivă asupra vieții grecești, era, după cum ne spun cei mai însemnați autori, în părțile de nord ale Dunării de jos și ale Mării Negre.”

Tot dumnealui ne transmite: “După Pindar, (sec. VI a. Chr.), cel mai erudit poet al antichității grecești, Hiperboreii erau locuitorii de pe țărmurile Istrului sau ai Dunărei de jos . . . încă în antichitatea grecească Pelasgii au fost poporul, cărora tradițiunile și poezii le-au atribuit numele de urieși.”

“Încă în epoca lui Homer și a lui Hesiod se păstrase în ținuturile grecești diferite legende despre patria cea fericită a Pelasgilor de la nordul Traciei, sau al Dunărei de jos, unde se aflau omenii cei mai juști . . . diferitele triburi pelasge, cari în curs de mai multe sute de ani plecând din sâmurile Carpaților se revărsară peste ținuturile mai puțin fertile ale Greciei și Asiei mici, păstrară încă până târziu memoria strămoșilor lor din Nordul Dunării de jos, și tot o-dată memoria acelei țări, care se caracteriza prin o fertilitate exuberantă și prin diferite alte avuții naturale, și unde moravurile și sentimentele de justiție ale omenilor devenise legendare.” -

La coborârea lor din nordul Dunării, în mileniul III î.e.n., aheii au numit lelegi, cari și pelasgi popoarele găsite în vechea Elada (Grecia de azi), unde se afla, în zona centală, Pelasgiotida, teritoriu în care au continuat să existe pelasgii. Anticii mai amintesc și de abii și ionii, ultimii având ca părinte eponim pe ION, ca și în limba română. S-a mai conservat și numele Marea Ionică, pentru zona locuită de ioni/ionieni.

Marea migrație a aheilor, din nordul Dunării spre Grecia de astăzi s-a produs la începutul epocii bronzului. Bronzul era realizat din combinarea aramei cu cositorul, folosind cărbunele pentru topirea acestor metale. Toate aceste elemente se găsesc și astăzi în zona

Olteniei. Așa se explică existența multor cuvinte românești la Homeros și în limba aheiană. Invasia aheiană a avut succes, deoarece populația pelasgă din sudul Dunării folosea numai arme confecționate din aramă, care erau mai slabe decât cele lucrate din bronz.

Datorită migrației aheiene, o parte din pelasgi, mai ales ionii/ionienii, au fost obligați a-și părăsi locurile natale, așa cum în mileniul II î.e.n., invazia dorienilor cu arme de fier, tot din nordul Dunării, i-au obligat pe aheii cu arme de bronz să emigreze în Asia Mică, dând naștere la războiul troian (1272-1270 î.e.n.).

Atunci au plecat și carienii, odată cu ionii/ionienii, de unde este posibil să se tragă numele de euskara (“limba bască”). Migrația pelasgilor s-a produs în două direcții: spre vest, în Iberia – bascii – și spre est, în Iveria, având în vedere că ei erau și foarte buni navigatori. Nu este exclus ca însuși numele Iberia și Iveria să fie de origine pelasgă, deoarece bascul ibir și derivatele lui se referă la verbul a merge.

- În vremuri mai îndepărtate, bascii, ionienii sau ionii pelasgi, după ce au fost alungați din Elada, ajungând până în Iberia, au format populația majoritară a acestei regiuni, timp de multe secole. -

Pe baza unor studii . . . “D’ou viennent les Basques?”, arătăm că limba română și limba bască au 270 etimoane comune din punct de vedere fonetic și semantic (situație valabilă și azi), care conduc la circa 2500 de derivate în limba română, dar pentru care dicționarele noastre etimologice oferă etimologii necunoscute sau din limba altor popoare migrate de pe teritoriul fostei Dacii.

Deva – de exemplu – o regăsim ca localitate lângă San Sebastian (Spania), în țara Bascilor, apoi ca vale maritimă la 27 km est de San Sebastian, fluviu în Spania, râu și vale în Britannia, etc. În țara noastră, există și localități numite Bascov, Bascovete, Bascovelu, Bașcov, etc., care ne amintesc de basci, ca și cuvântul bască, cu referire la bereta purtată specific de basci.

Conviețuirea bascilor cu strămoșii noștri mai este ilustrată și prin comunitatea lexicală basco-sumeriano-română, cu atestări documentare din limba sumeriană, vorbitorii acesteia fiind plecați de la Tărtăria pe Mureș în mileniul V î.e.n.. Ca exemple putem cita:

Limba bască	Limba sumeriană	Limba română	
ama	ama	mama	
aita	ata	tata	
agor	uguru	ogor	
	amarra	marru	amar – verb și
Amara – oraș			
iskin	kin	chin	
mami	mami	mami	
pa	ba	pa	
ur	ur	ud	
	zahar	sahar	zahăr, a se zăhărisi
zu	zu	tu	

Mai putem adauga aici și toponimele: Simeria în România și Sumeria în Asia.

Comunitatea lingvistică basco-sumeriano-română este o dovadă incontestabilă a înrudirii celor trei popoare menționate, precum și a marii lor vechimi în spațiul carpato-dunărean.

Originea pelasgă a bascilor mai este consemnată și prin existența în Țara Bascilor a orașului pelasg Uxama, menționat într-o inscripție latină din Lusitania: “Comelia . . . Uxame(n)sis Argelorum”. În tradițiile romane, există credința că întemeietorii Uxamei erau veniți din Răsăritul Europei. Alte tradiții romane numesc pe locuitorii Uxamei argeli și ambirodaci.

Comunitatea etnica basco-română mai rezidă și în portul popular: opinci cu nojițe, cusături populare. De asemenea: în modelul caselor țărănești din zona subcarpatică, sculpturi și cântece populare.

În stilul său plin de subtilitate, Homeros ne prezintă legăturile ancestrale dintre achei, ioni, eoli și doriene prin simbolul descendenței comune a lui Aiolos, Doros și Xuthos ca fii ai lui Hellenes.

Referitor la numele de “Sparta”, el ne amintește de “sparti”, războinicii născuți din dinții unui balaur și plecați să cucerească Theba. “Sparti” este, deci, un cuvânt de origine tracă, însemnând “răspândiți” și având în limba română corespondent pe “spart”, cu sensul de răspândit.

Din punct de vedere lingvistic, operele sale sunt foarte importante, deoarece ele conțin multe cuvinte daco-românești, cărora azi li se atribuie cele mai aberante origini. Iată câteva exemple: aer “aer”, agros “agro”, aroo “a ara”, aratron “aratru”, au “s(au)”, bous “bou”, brahion “braț”, keros “cerară”, kitara “ceteră”, kinos “câine – câinos -”, kopto “a coace”, kome “coamă”, korde “coardă”, kraino “a conduce”, duo “doi”, farmakon “farmec”, fero “a feri, fer”, fren “frână”, frigos “frig”, for “fur”, hortos “curte”, ipos “iapă”, lego “a lega”, luke “a luci”, mantion “a minți”, meli “miere”, mikros “mic”, meu “al meu”, noi “noi”, onoma “nume”, orfanos “orfan”, petre “piatră”, pugme “pumn”, roos “râu”, sals “sare”, seme “semn”, septa “șapte”, sudor “apă, sudoare”, supo, supe “sub”, super “supra”, sex “șase”, taurios “taur”, tino “a ține”, tremo “a tremura”, tris “trei”, veno “a veni”, etc.

Identitatea fonetică și semantică a acestor cuvinte româno-homeriene este explicabilă prin originea nord-dunăreană a ionienilor, aheilor și dorienilor.

Iată cum, din nou, arheologia lingvistică ne conduce la originea autohtonă a multor cuvinte lăsate pe teritoriul țării noastre de cei care ne-au părăsit.

Paul Lazăr Tonciulescu

DISCLAIMER:

Toate părerile, punctele de vedere, afirmațiile, atitudinile și detaliile informative reprezintă angajarea fiecărui autor în parte. Portalul nostru nu își însușește responsabilitatea pentru conținutul articolelor publicate. Fiecare link și articol pe care îl prezentăm are propriul copyright © și răspundere personală pentru conținut.